

(IN KDAJ
NASLEDNJI
PREHODI)
str. 2

ZAKOJ?
str. 6

Porabje

ČASOPIS ZVEZE SLOVENCEV NA MADŽARSKEM

Monošter, 26. avgusta 1993 • Leto III, št. 17

PRAZNI(K) KRUH(A)

Dan sv. Štefana, 20. avgust, je prejšnji režim odpravil. Verjetno zavoljo njegove verske vsebine in "reakcionarne" ostrine. Uradno so ga preimenovali v Dan ustave. (Nekoliko je seveda groteskno, da naj bi ravno zgoraj omenjena ustava zagotavljala pravico do izražanja verskega prepričanja.) Kasneje so vso stvar skušali omiliti (dezideologizirati?) na ta način, da se je reklo, da je 20. avgust praznik kruha. Kajti ob tem času se že ve, ali bomo imeli - rečeno v prispodobi - dovolj kruha tudi letos.

20. avgust je dandanašnji že spet Dan sv. Štefana, kar je tudi prav. Po drugi strani je tudi narodni praznik. Čisto v redu. Tale praznik kruha, ob vseh svojih ljudskih koreninah, je v danih okoliščinah seveda imel določen socrealističen prizvok. Izginotje imena samega me v bistvu niti ne moti.

V zadnjem času pa me vse bolj bega, da se stalna besedna zveza "praznik kruha" razkaja. Dobiva nov pomen, v tem smislu, da je vse več praznikov in vse manj kruha. Torej da tudi klasična fraza "kruha in iger" vse manj velja na Madžarskem. Namesto vsakdanjega kruha ponujajo ljudem igre, igrice in praznike.

Načelno nisem proti ognjemetu ob 20. avgustu, saj konec koncev tudi hec mora biti. Pa ob teh razkošnih raketah (20 milijonov forintov) se človek vseeno spomni, koliko "napora" je morala uboga vlada vložiti v to, da ob povišanih prometnih davkih (zlasti v zvezi z živili) dobijo enkratno denarno pomoč tisti, ki so tega najbolj potrebni. V višini 1000-1500 forintov, za kar dobiš 3-4 kile mesa. Enkratno. Enkratno nizko in smešno.

Opazam v mestu Sombotel, kako se je pomnožilo število ljudi, ki prosjačijo: reveži, begunci, lumpi in podobni, od Boga zavrženi ljudje. Spremenili so celo taktiko. Prej so prosili za vbogajme v glavnem na širnem glavnem trgu. Zdaj so se nekateri preselili v ozko uličico, ki povezuje Glavni in Berzsényijev trg, da

... Ob tem času se že ve, ali bomo imeli - rečeno v prispodobi - dovolj kruha tudi letos.

jim res ne bi mogli uiti. Če ti pa to kdaj pa kdaj vendarle uspe - saj vsakomur in vsak dan pa tudi ne moreš pomagati, če sam nimaš preveč -, pa nikakor ne moreš uiti svoji vesti.

Kaj mislite, ali tudi potratno državo tu pa tam peče kaj vesti? Ali jo sploh ima? Bom se moral pozanimati pri kakem dušeslovcu.

Potratnost se kajpak ne nanaša le na ognjemete in

podobna ljudska rajanja, ampak na tisoče drugih nepotrebnih stvari. Vendar sta bila na Madžarskem vsedrjavni ognjemet in praznik kruha vedno povezana kot kakšna siamska dvojčka. In ob pomanjkanju kruha ljudi nekoliko vznemirja prazen blišč. Beda in blišč namreč ne gresta skupaj. To je razvidno tudi iz tega, ko te bleščeča država vabi v Budimpešto na sijajno

prireditev (naj se vidi razkošje!) in ubogim revežem ponuja vozovnice po polovični ceni za vlak. Ljudje na podeželju si lahko itak vse bolj redko dovolijo, da obiščejo svoje sorodnike v glavnem mestu. (Nekaj podobnega kot v socrealizmu pred velikonočnimi in božičnimi prazniki. Sicer ni bilo južnega sadja v trgovinah, vendar je Politburo pred prazniki sprejel resolucijo, da se poskrbi za nekaj banan, pomaranč in limon...)

Tudi drugi velik praznik ali slavlje se bliža na Ogrskem. Izraza sta pravzaprav nekoliko morbidna, saj naj bi šlo za ponovni pogreb posmrtnih ostankov Miklósa Hortyja, toda nekateri se na to pripravljajo kot na nekakšno domoljubno fešto. Nekdanji madžarski guverner, ki je 25 let vladal madžarskemu narodu in je bil na Hitlerjevi strani v drugi svetovni vojni, je pokopan, s svojo soprogo vred, v Lizboni na Portugalskem. 4. septembra ga bodo pokopali v rojstnem mestecu Kenderes. Sprva je bilo rečeno, da bo šlo izključno za družinsko komemoracijo. Konec koncev ima vsakdo pravico do tega, da je pokopan v svoji domovini. Vendar se danes nekateri organizatorji hvalisajo, da pričakujejo od 50-300 tisoč udeležencev. Pa imamo intimen družinski dogodek. Različni ministri prisegajo, da se bodo pogreba udeležili izrecno le kot privatni ljudje. (Ministra bodo pustili doma.) Tudi generali in drugi visoki častniki bodo v civilnih oblekah. Madžarski premier pa je obljubil, da bo celo na televiziji razložil, kako je treba razumeti življenjsko delo Miklósa Hortyja, (kaj neki bi se zgodovinarji matrali?!) za katerega vladavino so otroci na madžarskih šolah vsak dan morali zapeti: "Pohabljen madžarska država ni država, velika Madžarska so nebesa!"

Sveta nebesa! Saj sem vendar mislil pisati o prazniku kruha!

PRAZNI(K) KRUH(A)?!

Fr. M.

IN KDAJ NASLEDNJI PREHODI?

Dve stvari je težko pozabiti: kako dolgo je trajalo, preden so lani, 21. avgusta za stalno odprli meddržavni prehod Gornji Senik-Martinje (hkrati so odprli tudi prehod Pince-Tornyiszentmiklós), in kako vroče je bilo na popoldanski slovesnosti, na kateri so bili najvišji madžarski in slovenski politiki.

Ob prvi obletnici teh prehodov, zlasti našega na Gornjem Seniku, ne gre obnovljati vsega, kar se je na slovesnostih dogajalo, velja pa s krajšim zapisom opozoriti na nesprijemljivo ravnanje, zakaj je bilo potrebno čakati nekaj desetletij, da so prehoda odprli.

Obljube, kdaj bodo prehod odprli, so izrekli na vseh meddržavnih pogovorih in čez čas iskali in našli kopico izgovorov, zakaj besede niso mogli uresničiti. Mejo pa sta državi, tedaj še Madžarska in Jugoslavija, začeli odpirati "po kapljicah": z "dnevi odprte meje". Prva prireditel iz tega niza je bila na tako dolgo zaprti in skrbno zastraženi meji med Gornjim Senikom in Martinjem. Tako prva, kakor vse naslednje slovesnosti so pokazale in hkrati opozorile oblasti, da s stalnim prehodom res ne kaže zavlačevati v nedogled. Ne glede na vreme, včasih je bilo zelo hladno, so na slovesnosti prišli mnogi z obeh strani meje, ki jih je toliko časa ločevala. To so bila tista pristna srečanja med prebivalci Porabja in Goriškega, ki iz različnih vzrokov niso prišli drug k drugemu, drug do drugega.

Nemara je bilo tudi zato še kako prav, da sta prehod odprla predsednika držav Árpád Göncz in Milan Kučan. Zlasti "znamenit" je bil stavek Árpáda Göncza, ki je dejal, da je s tem dejanjem končno "umrla norost", medtem ko je Milan Kučan poudaril: "Ta dan je za porabske Slovence in za

gorički del Prekmurja velik dan. Odprta je meja, ki je tako nenaravno toliko let razdvajala ne le dva naroda in dve državi, ampak je zarezala tudi v slovensko narodovo telo..."

Po enem letu sta se lani odprta prehoda potrdila tudi s številom potnikov, in sicer so jih lani, po tem, ko so prehoda odprli, na Gornjem Seniku nasteli prek 50 tisoč, v prvi polovici letošnjega leta pa le nekoliko manj, na prehodu Pince-Tornyiszentmiklós pa lani 41 tisoč, v prvi polovici letošnjega leta pa le nekaj manj kot 153 tisoč. Ta drugi prehod je zlasti v

odprta le za dan ali dva. Koliko je načelna madžarska manjšinska ali narodnostna politika, se bo pokazalo tudi v tem primeru, se bo znala postaviti na stran Slovencev ali bo "poslušala" glas, ki govori zoper manjšino. Kajti za kar sedem novih mejnih prehodov sta se na ptujskem gradu lani dogovorila in podpisala sporazum tedanji slovenski zunanji minister dr. Dimitrij Rupel in madžarski zunanji minister dr. Géza Jeszenszky.

Če zdaj nekoliko "poe-nostavimo" predsednikove besede o "norosti", ker je bila meja toliko časa

Predsednika in zunanja ministra na otvoritvi prehoda lani 21. avgusta

razbremenitev prehodu pri Dolgi vasi, kjer so zavoljo tovornih vozil zastoji nekaj povsem običajnega. Tudi na osnovi podatkov o številu potnikov lahko rečemo, da je prehod Gornji Senik-Martinje postal nenadomestljivo stičišče dveh, nekaj desetletij na silo ločenih, pa tako sorodnih svetov, kot sta Porabje in Goričko.

Zato je tudi toliko bolj nerazumljivo ravnanje takojimeno "vendske zveze", ki je proti mejnemu prehodu na Verici, ker - tako ta samozvana "zveza" - Slovenija ni matična država. To celo drži, kajti "vendom" Slovenija res ni matična država, medtem ko je večina ljudi na Verici za odprto mejo in mejni prehod, kar so pokazali tedaj, ko je meja

zaprta, tedaj upravičeno dodamo, da zdaj "vendska zveza" s to norostjo nadaljuje. Kajti predsednik Göncz je tudi dejal, da pri odpiranju naslednjih mejnih prehodov ne bodo potrebni predsedniki držav (v svoji visoki državniški vlogi), marveč bosta to lahko naredila obmejna župana, ki pa bosta lahko državna predsednika povabila kot gosta. Seveda tako preprosto vejeto ne bo šlo, zagotovo pa bi nekaj prehodov še kazalo odpreti, gornjeseniškega pa iz meddržavnega prekatégorizirati v mednarodni prehod in s tem skrajšati pot Avstrijem v Slovenijo. Vsaj do tedaj, ko bomo v Evropi živeli ali znali živeti brez državnih meja.

N.D.R.

IŽAKOVCI '93

Vaščani KS Ižakovci so letos že drugič priredili Buijraške dneve. Kdo so bili "buijraši"? To so bili ljudje, ki so zaježili divjo in bistro reko Muro in njim gre zahvala, da so se ljudje ob tej reki zadržali. Preden so bili buijraši, si je reka sama utirala pot in velikokrat poplavljala ter odnašala plodno zemljo, sposobna je bila v 24 urah spodjesti in spodkopati nekaj hektarjev zemlje. Zato pa tukaj živčim ni bilo vedno z rožicami poslano, navadili so se, da je reka tudi taka kot ljudje, namreč daje in jemlje. In da težko delo buijrašov ne bi zatoniло v pozabo ter bi tudi mlajši rodovi spoznali nekaj iz te bogate zgodovinske zakladnice, so se Ižakovčani odločili, da to prireditev posvetijo temu spominu.

Buijraška opravila so potekala že ves teden, osrednji del prireditve, ki je bil zelo pester, se je odvijal v nedeljo, 15. avgusta. Ta dan se je ob reki Muri zbralo veliko ljudi, kjer so si lahko ogledali del buijraških opravil, nato pa udeležili maše, ki je bila posvečena buijraškim dnevom. Prisotni so bili vidni slovenski politiki, med drugim tudi Milan Kučan, predsednik R Slovenije. Ob tej priložnosti smo predsednika gosp. Milana Kučana prosili za kratek pogovor.

Gospod predsednik, kako bi ocenili odnose med R Slovenijo in Madžarsko?

"Mislim, da so ti odnosi dobri. O tem je bilo tudi veliko izjav na najvišjih ravneh, tako v Budimpešti kot v Ljubljani. Tem izjavam sledijo tudi dejanja. Podpisanih je vrsta sporazumov. Z vidika slovenske manjšine v Porabju in z vidika madžarske manjšine v Prekmurju je najpomembnejši sporazum o položaju manjšin, ki je podpisan in mislim, da se njegova realizacija lahko šteje med enega od evropskih primerov. Drugi sporazumi zadevajo gospodarsko življenje in mislim, da so ti zelo pomembni. Upam, da bo uspelo Sloveniji in Madžarski skleniti sporazum o coni svobodne trgovine, tako kot ga želimo skleniti s Česko in Slovaško, kar bi zaokrožilo ta gospodarski prostor, ki je organsko celota in ima tudi vrsto enakih problemov."

Kako podpira R Slovenija na Madžarskem živeče Slovence?

"Mislim, da je najprej potrebno ugotoviti, da ta podpora najbrž ni takšna, kot bi jo porabski Slovenci želeli in tudi potrebovali. Lahko bi jo mogoče razdelili na državno podporo, ki teče preko stikov z organi R Madžarske, katere državljani so porabski Slovenci, v okviru splošnega izboljšanja in ureditev odnosov z R Madžarsko, to je seveda za položaj porabskih Slovencev izrednega pomena.

Pa tudi na nepolitični ravni preko kulturnega, prosvetnega in siceršnjega sodelovanja, ki ne teče samo na ravni republika - porabski Slovenci, ampak predvsem tudi s kraji in občinami, ki ležijo ob madžarski meji. To sodelovanje ima svojo tradicijo. Mislim, da je zdaj prišlo v neko intenzivnejšo fazo in da ga deloma omogoča tudi že omenjeni sporazum o položaju manjšin v Sloveniji in na Madžarskem."

V popoldanskem zabavnem programu je poleg domačih ansamblov nastopil tudi Laci Korpić s pevkami, ki se je z veseljem odzval povabilu. Ljudsko rajanje je trajalo do zgodnjih jutranjih ur.

Ibolya Dončec

MONOŠTRSKI MUZEJ

Pred desetimi leti, ob 800-letnici Monoštra, je bil v mestu ustanovljen Krajevno zgodovinski in narodnostni muzej. Leta 1986 je bil poimenovan po Avgustu Pavlu. (Pavel je bil prvi, ki se je v pokrajini med Muro in Rabo poklicno ukvarjal z znanstvenim delom. Od leta 1924 je

stela okrog 600 predmetov, je njegova vdova leta 1982 podarila muzeju 461 predmetov. Večina teh (242) so lončarski izdelki, ostali predmeti so služili obdelovanju lanu, oziroma so bili del kuhinjske in hišne opreme ipd.

Med lončenimi predmeti v največjem številu (44)

pobarvani. V Gašparjevi zbirki so trije taki: izrezljan enojni jarem, greben z motivi in letnico 1869 ter stol z letnico 1857.

Razstavo o Slovencih je postavila kustosinja-etnologinja Muzeja Savaria Marija Kozar-Mukič, ki je od leta 1982 do danes odgovorna tudi za slovensko zbirko monoštrskega muzeja. V minulih desetih letih je bila v muzeju zaposlena po dvakrat dve leti (1984-1986 in 1989-1991) etnologinja Katarina Hirnók. V tem času je postavila razstave v Porabju in Ljubljani in skupaj z Marijo Kozar-Mukič inventarizirala vse premete, ki so leta 1991 bili tudi fotografirani. Po letu 1991 je Katarina Hirnók - z materialno pomočjo Zveze Slovencev na Madžarskem - organizirala mladinski raziskovalni tabor v Porabju. Jeseni je Marija Kozar-Mukič začela računalniško obdelovati etnološko zbirko monoštrskega muzeja.

Spomladi 1992 sta Muzej Avgusta Pavla in Zveza Slovencev na Madžarskem razpisala natečaj o šemljenju. S tem sta pripomogla k obuditvi že pozabljenih šeg. Otroci so morali predstaviti šego, kostume, rekvizite pa je odkupil muzej. Iz tega materiala je bila za pust 1993 postavljena razstava v Pokrajinskem muzeju na Ptuj v Sloveniji. Zdaj pa je na ogled v monoštrskem muzeju Avgusta Pavla. Tudi v prihodnjem načrtujemo podobne akcije, da bi s tem obudili zanimanje za tradicionalno kulturo in prispevali k ohranitvi narodnostne zavesti in s tem Slovencev v Porabju na Madžarskem.

V petek, 20. avgusta je bil vstop v muzej prost. Vsak obiskovalec pa je dobil za spomin na 10. obletnico še razglednico o muzeju Avgusta Pavla.

-mkm-

VESELICE

Takšo, kak tou leto, ške v Soboti pa kouli Sobote nigdar nej bilou. Kamakoli pogledneš, skori vsaki den kakša veselica geste ali pa kaj tomi podobnoga. Edni pravijo, ka smo v težkih cajtaj, pa ka lüdstvo nema pejnez. Vsakša takša veselica ali prireditiv je tak obiskana, ka bi težko vörvo, ka v nekših težkih cajtaj živimo. Vsi pijejo pa gejo, kak če bi pejneze odzaja v prtlačniki od avtona vozili. Kakši težki cajti, prosin lepou!

Vse vkiiper se je tou leto začalo z beltinski folklorin festivalon. Že tridvajsti lejt ga vrli Beltinčani vsako leto napravijo. Po poštenon deli pa z velkov veselicev na kraji dojoplatnejo. Dapa, njin se skouz ške kakših gezero ali pa ške več lüdstva pridruži pa te tou vsi vesejlo dojplavijo. Te malo po ton prido na red Buraški dnevi. Tou se godi skoro cejli teden v Ižakovcaj. Tan se tou leto obrnolou, tak pravijo domačini, kouli seden gezero lüjdi. Meli pa so vsega zadosta, dokič je kaj nej sfalilo. V istih dnevaj, kak so slavili buraši pa je vsakši leko ške zbiri, če se njemi tan nej vidlo, če de šou v Lipovce, gde so nouvo športno igrišče odpejrali, ali med Ciganje na Piiščo, gde so svojo miss volili, ali pa na Soboško jezero, gde je Ribiški piknik bio. Dapa, tan je tak vovidlo, ka so soboški ribiči bole nesrečne roke, ka so kiplene ribe odavali. Če pa sto škeo malo bole prejk Miire poglednoti, je leko šou v Ljutomer, gde so meli po cejlou varaši Lotmersko senje. Tan se bole malo odavalo, pa se bole pilou pa plesalo. Ali tou je ške nej vse. Nekak je naneslo, ka so vse tej prireditve vkiiper prišle na kraj tedna, gda je na petnajstoga avgusta vövdaro Marijin vnebohod. V Turnišči pa pri Gradi je prej telko lüdstva bilou, ka si nej mogo do šanka priti, če si škeo kaj popiti. Samo, ne je ške vsega konec. V začetki septembra do pa štiri dni v Soboti Soboški dnevi. Do te mo se malo vöpočinouli pa tošline napunoli in vse de se začalo znouva. Samo viipan leko, ka so stariške mlajšon že kupili vse za šoulo, prle kak vsi pejnezi tavö odletijo za gesti pa piti na tej naši veselicaj.

Ka nete mislili, ka nemo nika napiso o mojoj tašči Regini, trno čedni ženski. Nika dosta nej tou leto kouli ojdla. Te se pa v nedelo odloučila, ka de šla rejsan malo poglednot, ka se vse godi po ton našon Prekmurji. Že ob osmi vgojno je odišla, pa te prišla čez dvanajset vör domou tak zmantrana pa tak zatečene noge je mejla, kak cukar repa. Kak ne bi, če pa je v ednon dnevi škela vse notri spraviti, ka je zamidila. Najprle je šla v Turnišče k meši, te v Lipovce na športno igrišče, te na Buraške dneve, te na kraji pa ške na Ribiški piknik. Vseposejdi je samo do pitija prišla, do gestija pa nikak nej. Tak je te na kraji cejla lačna mogla neka pogesti v ednoj krčmej v Soboti. Ali tou je ške nej vse. Ške dva dni je vsaki večer kakšo vöro namakala noge v mrzloj vodej.

MIKI

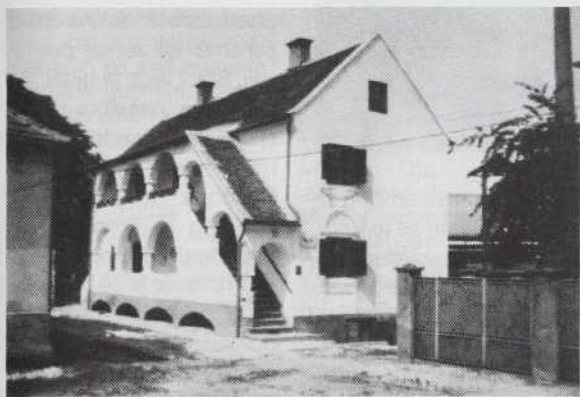

Foto: Marija Kozar

vodil knjižnico, od leta 1928 pa etnološki oddelek in upravo Muzeja Savaria v Sombotelu. Osnovni fond muzeja predstavlja predvsem zbirka osnovnošolskega ravnatelja slovenskega porekla Karla Gašparja (1914-1982) in več manjših zbirk iz Monoštra ter Števanovec.

V osmih prostorih Muzeja Avgusta Pavla so postavljene tri razstave, v kletnih prostorih pa je pisarna z depoji. V pritličju sta razstavi "Zgodovina Monoštra" in "Slovenci v okolici Monoštra", v nadstropnih prostorih pa "Lončarstvo v jugozahodnem Prekodonavju". V zbirki Muzeja Avgusta Pavla je 1300 predmetov, izmed teh je 200 razstavljenih, 1100 pa jih je v depoju. Osnovni fond muzeja sestoji iz štirih zbirk. Med njimi je največja t.i. Gašparjeva zbirka, ki jo je Karel Gašpar še za časa svojega življenja namenil bodočemu mestnemu muzeju. Iz njegove zbirke, ki je

najdemo mlečno posodo in lonce za kuho (42). Veliko je še vrčev za vodo (29), posod za shranjevanje masti (24), modelov za pecivo (20), vrčev za vino (15), velikih neloščenih posod za shranjevanje žita (13) in kozic (11). Med lesenimi predmeti je največ takih, ki so jih uporabljali pri obdelovanju lanu. Veliko je slamnate posode za shranjevanje žita, koruze, fižola ipd. ter slamnatih košev za čebele. Vse to priča o množični razširjenosti teh predmetov v slovenskih vaseh v okolici Monoštra. Razen prej naštetih je v zbirki tudi nekaj za slovensko Porabje zelo značilnih predmetov. Te lahko vidimo tudi na razstavi. Takšen je "mlin za ber (proso)", "klonja itledjice za lanfore lovit" (kletka in limanice za lovljenje brinjev), pa dva "maužara", s katerima so streljali na veliko soboto. Naši leseni predmeti so estetsko zelo skromni. Malo je takih, ki so izrezljani ali

OD SLOVENIJE..

Kljub temu da so politiki odšli na počitnice, je v Sloveniji tudi v teh vročih avgustovskih dneh res vroče. Še vedno se veliko govori o aferi orožje, o suši, turizmu in še čem.

SUŠA

Strokovnjaki napovedujejo, da bo letošnja suša pustila hujše posledice kot lanska. Lanska poletna suša je v kmetijstvu povzročila za skoraj 18 milijard tolarjev škode, prvi delni podatki ministrstva za kmetijstvo in gozdarstvo pa kažejo, da je škoda v kmetijstvu trenutno že večja od 10 milijard tolarjev. Najhujše posledice suše se kažejo v severovzhodni Sloveniji, vse bolj pa njen davek občutijo tudi v Posavju.

UREJENOST TURISTIČNIH KRAJEV

V prvem krogu ocenjevanja urejenosti slovenskih krajev, ki ga organizira Turistična zveza Slovenije pod pokroviteljstvom ministrstva za okolje in prostor, so ocenili 5945 naselij v Sloveniji. Ocenjevanje krajev so razdelili v sedem skupin in jim dodelili ocene od ena do deset, pri čemer pa noben kraj ni dosegel ocene devet ali deset. V skupini izrazito turističnih krajev je prvo mesto osvojil Portorož, med mesti z več kot 20.000 prebivalci Nova Gorica, med turističnimi kraji Ptuj, med zdravilišči Rogaska Slatina, med izletniško tranzitnimi kraji Mojstrana, v skupini drugih krajev pa so se na prvo mesto uvrstile Kotlje.

6133 DOLARJEV BDP NA SLOVENCA

Bruto domači proizvod (BDP) Slovenije je bil lani 12,24 milijarde ameriških dolarjev. V primerjavi z letom 1991 je bil za 438 milijonov manjši. BDP na prebivalca je lani znašal 6133 dolarjev.

OD ŠTEFANOVEC DO GORNJE RADGONE

Letos 17. apriliša so Štefanovci z Gornje Radgone meli goste, nastop je ženski pevski zbor. Ta nastop je že tak biu pripravlani, da bi števanovske pevke malo "vkup sprajli" s radgonskimi. Tau je nej žmetno bilau. Po nastopi so se sploj dobro meli v Štefanovci. Radgončani so obečali, ka do nas zvali k njim ti.

V nedelo, 15. avgusta smo se na paut vzeli s števanovskimi ženskami (pa z njigvimi nistarnimi najbližnjimi) pa smo do Radgone ranč nej stanili.

Vremen je lepo bilau, dobra vola pa eške lepša, vekša. Kumaj je naš autobus stano na srejsda Radgone, dve ženske so se prebližavele k autobusi. Srečanje je veselo bilau. Že rano zazranksa so nas pozvali na pijačo, so nas pogostili. Dober

domanji krui, šonko pa klobase smo dojoplatnili z dobro vino. Dobro če vsi znate, ka tiuj v tau lepoj krajini delajo v Sloveniji

redno segrejavalo.

Radgonski pevski zbor je sploj lejpi program napravo te den. Eden minut so nas nej samoga

najbaukšo vino. Krajina je puno goric pa vekši, menksi klejti, zemenic. Od zranka do večera smo napona kostavali vsefale vina, nej čuda, če smo naslednje nej vedli, ka je krivo za našo velko vročino, vino ali pa sunce, štero je pa

njali. Dvakrat smo gorstaupili. Lidam se je vidlo, kak so števanovske ženske popejvale. Pred podnevom smo bili v Zbigovci, gde so gasilci meli svetek, tam je po meši biu kulturni program. Po programi smo meli izlet (kirándulás).

Zadvečerka v 5 vöri smo znauvič gorstaupili v vesi Spodnja Ščavnica. Tau srečanje je že sploj prijetelsko, toplo bilau. Videti je bilau, da sta obadva zbora iz srcé spejvala. Našo srcé je pa sploj segrejavala naša porabska pesem, štero so oni popejvali, ka je njigva zborovodkinja Betka Škrlec navčila. Ta pesem je Sprtoletje bluzi ide. Etak na konci programa sta obadva zbora šla na oder, pa smo vsi zamaj popejvali. Sploj lepo je bilau, da je njigvi in naš zbor skauz sprvajo predsednik Kmetijske Zadruga Gornja Radgona. Naš zbor je pa sprvodo števanovski župan Šandor Holec.

Črna nauč je že bila, gda smo prišli z Radgone domau, bogatejši z lejpimi spomini pa padaši. Mislim, nej smo se zadnjič srečali.

I. Barber

VAŠKE IGRE V PERTOČI

V Pertoči je bil 8. avgusta praznik krajevnosti. Pertoča leži v dolini Ledave nad Ledavskim jezerom, ima približno 550 prebivalcev. Središče se je razvilo okoli cerkve svete Helene. V vasi se nahaja Kuharjev breg, ki je najimenitnejša razgledna točka na Goričkem. V vasi že nekaj let deluje športno društvo, ki je organiziralo prireditve. Športno društvo Mladost v Pertoči ima že več let dobre stike s porabskimi Slovenci. Imajo svoje nogometno moštvo, ki je ta dan zaigralo tekmo z moštvom Škal.

Vaških iger so se udeležili tudi mladi z Gornjega Senika. Igre so se začele popoldan, v okviru športnega tekmovanja. Udeleženci tekmovanja so se tako pomerili najprej v metanju kamna. Res da gornjeseniški tekmovalci

niso bili med najmočnejšimi, toda spretnost in hitrost jim je pri drugih igrah pomagala, da so se uvrstili med najboljše. Same igre so bile zanimive in povezane z vsakodnevnim življenjem na vasi, saj koruzo luščiti na kmetih moramo, če hočemo ali ne, sploh če imamo živali. Razlika je le v tem, da takrat ne hitimo, saj nobeden ne kontrolira, koliko smo naluščili v eni minuti. Udeleženci so skakali tudi v vrečah. Med njimi so bili zelo hitri, toda videli smo tudi takega, ki je na desetih metrih trikrat padel.

Kaj naj bi bil sklep vsega tega? To, da tudi v današnjem svetu lahko organiziramo tak program na katerem se dobro počutijo, tako udeleženci kot tudi vaščani, vsaj za en dan. Le voljo in ljudi rabiš!

Andreja Kovač

"ŠEFICA MI PRAVI, TI SI ZLATA VREJDNA ..."

Lepau bi bilau, če bi vsepovsedik naši slovenski bautoške pa krčmarje gučali slovenski Slovenci. Tau bi njim za šejft ti potrebno bilau. Moramo povedati, ka na tau so eške nej vsi gorprišli, dosti je, šteri se ne dajo v, neščejo v maternom geizki gučati.

Na srečo so nej vsi takši. Etak vam notpokažem Margito Olah, štera dela v ednoj bauti v Varaši, gde zelenjavo pa sad odavajo. Ona rada guči slovenski Slovenci, zatok ji pa šefica pravi, ka je zlata vrejdna.

Doma sam go poiskala edno nedelo. Ona je samo v nedelo doma. Z možaum, Győzőm Olahom sta samiva doma, počivata si. Njigvi žitek je puno s takšimi spomini na zgod- bami, ka bi od zranka do večera leko prpovedala.

Margita, ti že dolgo tuj v Varaši živeš, če si rejsan v Sakalauvci rodjena. Tvoj oca, pa tvoj mauž sta Vaugra. Kak tau, ka si ti itak nej "pozabila" svojo materno rejč?

"Od toga samo telko leko povejm, šteri svojo mater- no rejč pozabi, tisti je ali nauri ali pa nepošteni. Materno rejč, če si se go navčijo, ne moreš nigdar pozabiti."

Kak je pa bilau, gda si mlada bila pa si eške v Sakalauvci živela?

"V pavarski držini sam se narodila, dela sam se nig- dar nej bodjala. Samo sam etak leko skauz spravila vse tau, ka se je nam godilo. Kuman sam vöspravila 8. klas šaule, gda so prišli po nas, pa so nas kak kulake odpelali. V tabori smo živeli, stražali so nas. V mladij letaj sam se navčila, ka je delo. Kuman se je zorilo, smo na njivaj bili. Svinje sam tō pasla. Gda je čoka kotila, sama sam bila. V maloj fōrtogi sam mala pūjčke domau prinesla. Delo nas je gordržalo. Gda smo pa prišli domau, doma smo nika nej najšli v rama, samo stanč. Znauva smo začnili."

Ge tak znam, da si že v penziji, dapa zatok vsakši den delaš. Kak je tau?

"Največ sam v židanoj

V našom malom Varaši dosta baut pa krčmē majo. Tak leko povejmo, ka vsepovsedik najdemo slovenske delavce, ti pa tam eske prejdne ti. Po tej bautaj pa gostilnaj je največ Avstrijcov, šteri es kūpūjet odijo. Od tistogamao, ka so na Gorenjom Seniki mejo oprli, srečamo vse več slovenski kūpcov ti.

fabriki delala. 40 delovni lejt sam zadobila, pa za tau so mi dali na mejsec 8 gezero forintov penzije. Tau je malo, pa ovak ti tak mislim, dja brez dela ne morem ostati. Te pa zdaj tō delam. Znam tri rejči, slovenski, nemški, vogrski. V ednoj bauti je tau dosta vrejdno. Dja se potrudim za vsakšoga. Radi odijo etak v našo bauto. Ti je bijo eden slovenski lektor, gospod Kerčmar. Njegva žena je rada ojdla v našo bauto. Zdaj, ka so več nej ti, so me gorpoiskali. Nauva lektorica ti rada pride v našo bauto."

Večkrat me je raz- veselilo, gda si mi gučala, ka novine Porabje do slednja litare vöprsteš, pa v drugi novinaj ti spoj vse taprsteš, ka od porabski Slovencej pišajo. Zakoj je teba tau potrebno?

"Dja sam ti v Varaši, da sam pa Slovenka. Rejsan vse taprstem od Sloven- cov. Ne moram trpeti kaj takšoga, ka je prauto nas.

prauto našoga dzejika. Tistoga reda sem spoj čemerna bila, gda je dosta guča bilau od "Vendov". Na tau samo telko povejm, aj vsakši tau dela, na ka se razmej. Zakoj pa trbej ranc vlejšti, gda bi se vkup držati bole splačalo, spoj pa nam, ka nas je tak trno malo."

Margitin mauž Győző naja poslušā, do tej-

gamau je nej do rejči prišo. Győző, ka ti misliš od porabski Slovencev, kakšo listvo je?

"Ge sam več lejt delo v Slovenski vesi na občini (tanácson). Leko povejm, ka so mi v žitki tau najlepši spomini. Rad sam tam bijo. Ge sam rad emo tisto listvo, oni so meni ti radi bili. Poštenje so mi dali, tak kak ge njim. Do penzije sam delo v Varaši v zaravovalnici (biztosító- nál). Tuj sam ti dosta prilik emo se srečati s Slovenci. Nigdar sam nikše navole nej emo z njimi."

Gda smo si začnili gučati, ste povedla, da je usoda nej dobra bila do vaja. Ka je bilau tisto, na koj se ne spominjaš naj- bole rad?

"Tau je moja mladost. Oca mi je v prešnjom režimi notaroš bijo, etak smo pa mi mlajši po bojni vkraj zaprejši bili od šaulaj. Gda sam že starejši bijo, sam se mogo včiti, če sam sto živeti. Zatok pa ed- noma dobroma človeka

ma visiko pedagoško šolo, je leranca. Včila je ti. Po tistim, gda je dejte mejla, je pa zgubila svojo mesto. Zdaj na policiji dela. Tam ti velki asek vzema tauma, ka zna slovenski. Timea je dugo plesala v Sakalauvca pri folklori. Gda je folklori zgubila vodjo, go je ona vodila. Žau gnes več v Sakalauvca nejga plesne skupine.

Druga čerka je Marta. Ona zdaj odi eške v Győr v šaulo. Viupamo se, gda konča šolo, dobi ti v Varaši delo."

Ka pa v Sakalauvca kaj odite? Kak so kaj starije?

"Dosta ojdva v Sakalauv- ca, spoj pa zdaj, ka so moji starieše betežni," pravi Margita.

Dobro poznam tvoja oca, kak smo že prajli, on je Vogrin. Kakoli je Vogrin, zna tak slovenski, ka tau ranc vpamat ne zemaš. Tak je?

"Moj oca se je navčo slo- venski. Dobro zna rusuški tō, tam je bijo zgrableni. Tau je vrejdnost, če znaš dosta dzejikov. Gda sam mala bila, sam dobro vejda ciganski tō. Tam doma so pauleg Cigani, mlajši smo nasmaj ojdli, oni so znali slovenski, mi smo se navčili ciganski. Gdakoli leko čeki na asek pride kakšikoli dzejik."

Vaša iza ti v Varaši je špecialna. Lejpo je zozidana, vanej pa kak pūnggrad, tak je vse zasajeno z drejvami, s sadjom, z raučicami. Sto je majster?

"Ižo je moj mauž planejro do slednjoga kauta. Ranc tak je on sadijo drejve, sadne drejve pa vse. Delamo pa vsi."

Gda sam se poslovila, pa sam išla domau, mi je nika segrejavalo serč. Po dosti britkosti, ka zadobiš ti pa tam, gda čuješ, kak se mi porabski Slovenci po- malek zgibimo, ka je zdaj pa vola prišla. Kak Vogrin pravi: "Ne gejo tak vraučo kašo, kak go skujejo". Viupajmo se, ka nas je zatok itak nej tak malo, samo moramo najti eden drugoga.

I. Barber

... DO MADŽARSKE

DESETA OBLETNICA MONOŠTRA

Monošter je 20. avgusta praznoval 10. obletnico dogodka, na katerem je dobilo naselje ob Rabi mestni naziv.

Samo naselje se lahko ponaša z 810 letno zgo- dovino, ki je tesno povezana z ustanovitvijo cistercijanskega samosta- na. Samostan je ustanovil kralj Béla III. I. 1183. Na začetku tega stoletja je bil kraj industrijsko precej razvit. Po drugi svetovni vojni, v času hladne vojne, ga je doletela usoda ob- mejnih krajev, recesija na vseh področjih. Ponovni razvoj se je začel komaj v začetku 70-ih let. Leta 1983 je naselje - h kate- remu so priključili nekaj okoliških vasi, med drugim tudi Slovensko ves - dobilo naziv mesta. 10. obletnico so praznovali v okviru dneva sv. Štefana. Na pro- slavi je govoril dr. János Latorcai, minister za in- dustrijo in trgovino. V ok- viru proslave so podelili tudi priznanje "Za Monošter".

LIKOVNA KOLONIJA MLADIH

Letošnja likovna kolonija mladih je bila od 23. do 28. avgusta v Števanovcih v Porabju. Organizatorji ko- lonije so bili ZKO Slo- venije, OŠ Vuzenica in Zveza Slovencev na Madžarskem. Kolonije so se udeležili mladi iz Italije, Avstrije, Slovenije in Porabja.

ANSAMBEL LACIJA KORPIČA NA KOROŠKEM

22. avgusta je gostoval ansambel Lacijske Korpiče in pevke v Libušah na Koroškem. Povabili so jih ob letošnjem obisku delegacije Narodnega sveta koroških Slovencev.

RAJ NA ZEMLJI (3)

Barcelona je drugo največje špansko in prvo najpomembnejše trgovsko in pristaniško mesto.

Kar so za Pariz Elizejske poljane, za New York Peta Avenija, za Trst Ponte Rosso, je za Barcelono, glavno mesto Katalonije, Rambla.

Mestna četrt Raval s stanovanji brez stranišč in kopalnic in še nekatera socialna stanovanja kažejo čisto drugačno podobo kakor vile in nebotičniki milijonarjev.

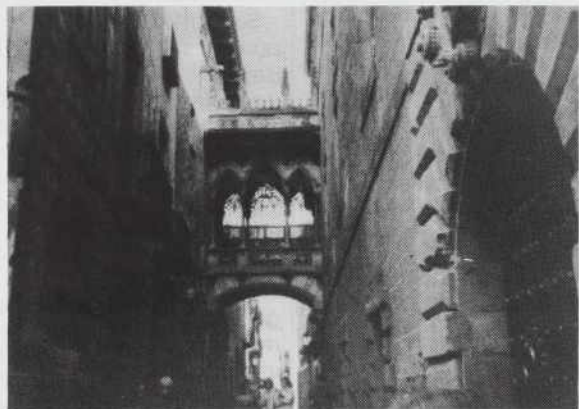
In ko smo že pri zgradbah, ne smemo pozabiti na An-

gradbenik je umrl 1926 in je za sabo pustil samo načrte.

Stare zgradbe lahko najdemo tudi v Pueblo Español, španski vasi. To je pravzaprav muzej na prostem, kjer si lahko ogledate različne hiše in druge zgradbe iz skorajda vseh španskih provinc.

Če pa ste že v Barceloni, potem ne smete zamuditi tudi Font Magica, igre vodnjakov, vodomotov in luči. Kot vsepovsod, morate tudi tu imeti srečo. Fontane so poleti ponavadi zaradi pomanjkanja vode suhe, pozimi pa ne delajo, saj so strokovnjaki ugotovili, da vodovodne cevi pod zemljo neugodno učinkujejo na bližnje zgradbe.

Ob koncu velja omeniti še olimpiado in Montjuica. "Barcelona je odprla morje", je bil moto Kataloncev pred začetkom olimpijskih iger. Obnovili so skorajda vso Barcelono, fasade na starih hišah, posodobili povezave in še in še. 1992 so tako praznovali dva praznika, olimpijske igre in petstoto obletnico odkritja Amerike.

Barcelona je tudi pristaniško mesto

Bulevar, dolg 1200 metrov, je več kakor ulica polna prodajalcev, sprehajalcev in ptic. Rambla je doživetje, pravijo Katalonci. Je kakor razglednica sveta. Na Rambli vidiš tako klošarje in berače, ki spijo po klopeh, kakor bogataše v elegantnih oblačilih, tako Azijce, Afričane, kakor Evropejce. Največkrat pa ne vidiš žeparjev. Teh je na Rambli največ, kakor pač vsepovsod na vele mestnih alejah. In velikokrat se zgodi, da kakšna turistka ostane brez torbice ali pa turist brez denarnice.

Med Ramblo in ulico Laietana leži staro jedro Barcelone ali Barcelona Antiga. Tu se vzpenjajo v nebo mogočni stolpi gotske katedrale. Pred samo katedralo pa vsako nedeljo, točno ob dvanajstih zaplešejo moški, ženske in otroci saradano, katalonski narodni ples.

V starem predelu Barcelone najdemo tudi Casa de la Ardaica iz dvanajstega stoletja. Ena od najlepših zgradb pa je gotovo Palau de la Generalitat. Gotske stopnice vodijo do arkad in galerije v prvem nadstropju.

Sicer pa že en sam pogled na zemljevid Barcelone pove, da je katalonska metropola prepletena s starimi, razmetanimi ulicami. Barcelono sekata dve diagonalni - Avin-guda de la Diagonal in Avin-guda del Paralel.

Kot vsa vele mesta ima tudi Barcelona dva obraza.

tonia Gaudia, začetnika španskega modernizma. La Gagrada Familia je njegov najlepši, najmočnejši in

Palau de la generalitat

najboljši primer za arhitektonsko umetnost. Gaudi jo je označil kot "pridigo iz kamna". In kamen na kamen polagajo že več kot sto let, vendar jim cerkve še vedno ni uspelo dokončati. Katalonski

Praznovanji sta jim uspeli. Turisti so znova prinesli v državno blagajno na milijone pezet.

D. Fujs

Spremljajte televizijsko oddajo

SLOVENSKI UTRINKI

vsako drugo soboto ob 11.10 na 2. programu madžarske televizije

Naslednja oddaja bo 28. avgusta

NAŠE PESMI (56)

MRAVLA JE V MLIN PELALA

Mravla je v mlin pelala,
kebeu borovišče,
tralala, tralala,
kebeu borovišče.

Mlinara je prosila,
na drauvno mi semelte,
tralala, tralala,
na drauvno mi semelte.

Gostivanje mo služili,
vrtanke mo pekli,
tralala, tralala,
vrtanke mo pekli.

Muja de se ženila,
obada de jemala,
tralala, tralala,
obada de jemala.

Obad je z muijov pleso,
v koleno go je brsno,
tralala, tralala,
v koleno go je brsno.

Muja omedlejšla,
doktora žešlejšla,
tralala, tralala
doktora žešlejšla.

Ne m' ti šeu po doktora,
če te 'čas vrag vzeme,
tralala, tralala,
če te 'čas vrag vzeme.

(Gorenji Senik)
- mkm -

ZAKOJ?

V našoj predzadnji številki ste leko steli intervju z Elzo Wachter o knjigaj, vori pa cerkvi, o materno j rejči...

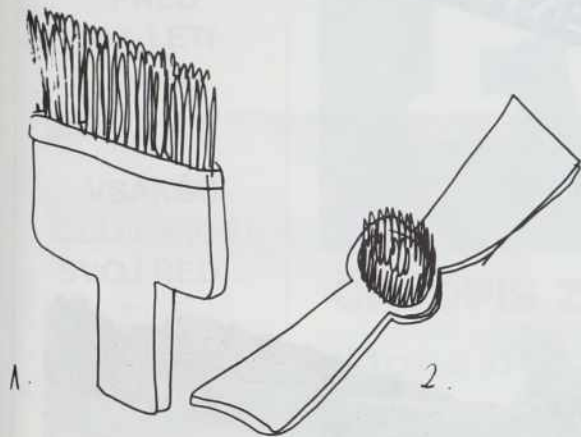
Z več mestaj smo čili, ka se je enim nej vidlo, ka je ona povedala o cerkvi pa župniki. K taumi bi samo telko vcujdala, ka je Elza Wachter istino gučala, nej je lažala. Tau, ka gospaud vō iz cerkvi dē, če ženske slovenski spejavajo, so nam povedali drudji tō. S tejn je ona nej stejla zbantivati, žaliti nikoga nej, sploj pa nej gospauda. Ona je samo pošteno povedala, ka misli o tom. Če se tau neakoma ne vidi, tisti tō ma pravico, ka povej, ka ščē. Vse se leko povej, nej je pa vseeno, kak se povej. Zakoj trbej grde stvari pa reči v drugoga zmlatiti, vej se pa brezi toga na tom svejti tak telko grdoga godi. Vej je pa Baug prej zato človeki pamet dau, aj se tak tapela (obnaša), kak se človeki šika. Tau se pravi, ka poštivleomo drugoga te tō, če on(a) o kakšnoj stvari ovak misli.

Zdaj, ka de na Gorenjom Seniki ena meša vsakšo nedelo slovenska, ena pa vogrska, vsakši ma pravico si vōodabrati tisto mešo, stera ma je bola pri srci. Tisti, steroma je Oče naš bola pri srci, že gvušno vej, k šteri de išo...

Marijana Sukič

KA JE TAU?

KAK SE ZOVE

na Gorenjon Siniki:.....
 na Dolenjon Siniki:.....
 v Ritkarovci:.....
 na Verici:.....
 v Števanovci:.....
 v Andovci:.....
 v Slovenskoj vesi:.....
 v Sakalauvci:.....
 Kak so nūcali:.....

REŠITEV IZ 15. ŠTEVILKE

oselnik, vodir - posoda
 za shranjevanje osle
 (kamna) pri košnji
 tokmány - kaszakőrtő

Tak se zovē
 na Gorenjon Siniki, na
 Dolenjon Siniki, v Ritkarov-
 ci, na Verici, v Števanovci,
 v Andovci, v Slovenskoj
 vesi pa v Sakalauvci vodejr
 (kamen).

Tak so nūcali: Kosec si je
 kauili podjasa zvezo vodejr
 z vodaav, v šterom je biu
 kamen. S kamlom je na
 trānki kos briu.

" MÁKVIRÁGÉK "

Verjetno marsikateri članek postane neaktualen že do takrat, dokler "prispe" na Uredništvo. Če bi bil ta članek zgolj poročilo o nekem dogodku, bi lahko celo rekli, da je neaktualen. Saj opisuje le nekaj, kar se je zgodilo nekega muhastega dne na začetku avgusta. Dalo mi je upanje tudi to, da je bil članek o nastopu plesnih skupin na Gornjem Seniku objavljen šele 15. julija, kljub temu da so skupine nastopale že 26. junija. Vsi vemo, da je precej dolga pot iz uredništva do objave. To pa še ne pomeni, da dogodki izgubijo svojo aktualnost. Zato upam, da bodo te vrstice o mojem navdušenju nad nastopom skupine Mákvirág ("makov cvet") in nad "mákvirág"-i lahko prebrali še drugi.

Veliko nas pozna mesto nedaleč od madžarske meje, Muško Soboti, kjer je že nekoč bil in še vedno stoji grad, v parku z mogočnimi stoletnimi drevesi. Tukaj bi se lahko začela naša zgodba. 10. avgusta so bili mimo-idoči verjetno prese- nečeni, ko so zaslišali izza debelih grajskih zidov madžarsko glasbo.

Ob pol devetih zvečer smo sedeli s prijatelji za lesenimi mizami in čakali nastop skupine. Tedaj je bilo še skoraj vse prazno, do devetih pa se je

dvorisče napolnilo. Težki, črni oblaki so se zbirali nad nami in kljub poletnemu večeru ni bilo posebno toplo. Zato smo se razveselili, ko nas je začela segrevati lepa in ritmična glasba. Moram povedati še to. Z globokim nezau- panjem sem šla tisti dan na koncert. Slišala sem namreč že marsikatero madžarsko folk skupino, dobre in slabe ali povprečne pesmi. Tokrat pa sem bila zelo, zelo prijetno presenečena. Skupina Mákvirág je kmalu segrela vse nas s svojo živahno in kvalitetno glasbo. Tudi neurje smo opazili šele takrat, ko so že padale prve velike kaplje dežja. Po dveh minutah pa je že lilo kot iz škafe. Občinstvo se je hitro umaknilo pod arkade in od tam po- navljalo "refren" pesmi skupaj z glasbeniki, ki so prišli z odra šele po koncu pesmi, reševaje svoja glasbila.

Po kratkem odmoru so nadaljevali v Grajski dvorani. Peli so ciganske pesmi, ampak - hvala bogu - ne tistih iz gostiln, ljubezenske pesmi, pesem o pijanem violinistu, ki ga je Csaba Szijjártó zelo izvirno upodobil. Najbolj živahna točka nastopa pa je bila, ko je skupina zapela in zaigrala Militaris congratulatio (Pozdrav voja- kom). To pesem so peli

leta 1605 pri ustoličenju transilvanskega poglavar- ja Istvána Bocskaija. Ritem je bil prav poseben, toda ne preveč težek, tako smo lahko vsi skupaj ploskali in slededili ritmu velikega bobna. Ko smo segreti končali - nam je bilo vsem prav žal. Da ne bi postali preveč zamišljeni, so "goslači": Csaba Szijjártó, Zoltán Kátai in Károly Horváth zapeli še nekaj veselih pesmi o vinu, žganju, dekletah in ljubez- ni. In to je bilo zanimivo ter zabavno vsem, tistim, ki so razumeli madžarsko, in tudi ostalim, ki so razumeli le besede "bor", "pálinka" ali "szerelem"...

Dodala bi še, da so skupino Mákvirág usta- novili leta 1973. Gostovala pa je že od južnoameriških držav do Nizozemske. Tokrat so prišli v Slovenijo neposredno iz Španije in kljub napornemu tednu so očarali občinstvo v Murski Soboti. V Sloveniji so gos- tovali v okviru etno fes- tivala Okarina. V na- slednjih dneh so jim sledili še Afterhours (Anglija, Irska), Urfahrner Auf- geiger (Avstrija) in Trinajsto prase (Slove- nija). Skupine so nasto- pale še v Celju, Bovcu, Ljubljani in na Bledu.

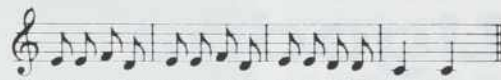
Julija Balint

ZA NAJMLAJŠE

ZAJČKI DUDELDAJČKI

1. Zajčki, zajčki, dudeldajčki, ves dan so skaka...li.

4. Zajčki, zajčki, dudeldajčki, vso noč sladko spa...li.

Zajčki, zajčki
 dudeldajčki,
 ves dan so skakali.

Zajčki, zajčki
 dudeldajčki,
 ves dan so plesali.

Zajčki, zajčki
 dudeldajčki,
 ves dan se igrali.

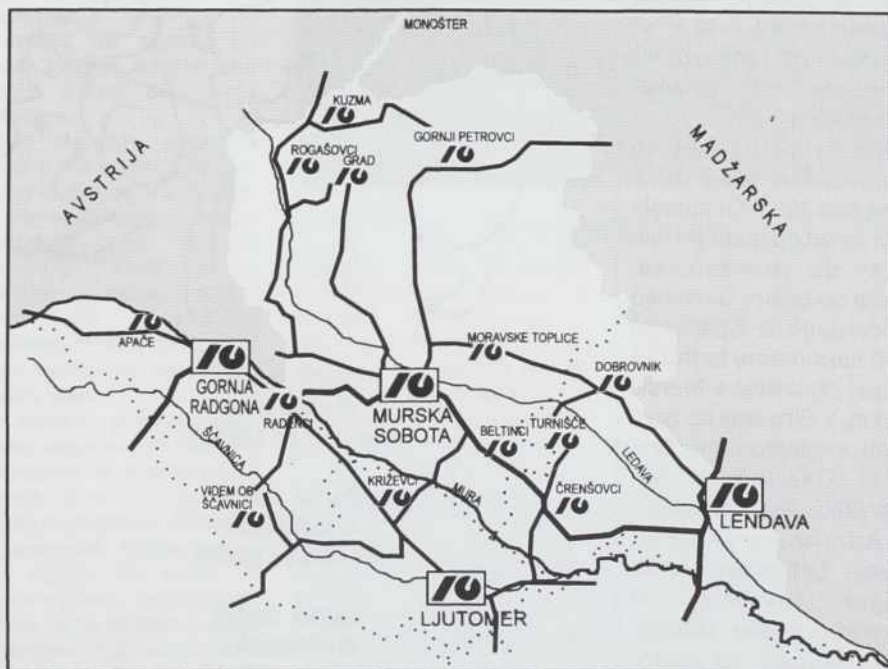
Zajčki, zajčki
 dudeldajčki,
 vso noč sladko spali.

Janez Bitenc: Družinsko petje

PORABJE IZ OBJEKTIVA

Ugodna menjava tuje valute!

120 let tradicije

Pomurska banka d.d.

Vaša domača banka

NIKA ZA SMEJ

SPADNO JE

Gnesden dostakrat čuje-mo, ka so lüdje nej zadovolni s plačami, pa ranč tak penzionisti so nej zadovolni s svojo penzijov. Eden den so se penzionisti vküppobrali pa so šli pred parlament zahtevati (követelni) vekšo penzio. Med nji se je zmejšo eden minister tü. Kak etak dejo, pa se buncajo pa sinjavajo, eden starejši človek spadne. Minister je pa skrajek bijo. Ta skočo pa človeka gorpomogo. Zdaj se eden drugomi notpokažeta, človek pa etak pravi: "Tau bi zatok nej mislo, ka bi me eden minister gorpomogo."

Minister je rad. Ka bi svojo čest bola vöpokazo, etak pravi tomi penzionisti: "Bojte tak dobri pa povejte lüstvi, ka sam vam ge pomagö."

Stari človek pa zdaj etak pravi: "Dragi gospaud minister! Ge sam na rit spadno, nej na glavau."

DVA FORINTA

Zdaj, gda je leto, deca ne odi v šaulo, se dosta vse kaj godi. Naš Jenö tü ma ednoga 10 lejt staroga pojbiča, maloga Franceka. Jenö eden večer v 10 vöri leti po doktora pa ma pravi, aj se pašči, mali Francek je nika napravo. Doktor se čüdiva, ka naš Jenö

etakšoga reda zové doktora. Nika velko se je moglo zgoditi, zatok ka je Jenö strašno šparavan, pa bi ovak šanalivo pejnaza na doktora.

Gda doktor pride k iži, Jenö venej na stumbaj sedi pa etak pravi doktori: "Gospod doktor, več ste nej potrebni, leko dete domau." Doktor ga z velikimi očami gleda pa ga pita: "Zakoj? Ka se je zgodilo?"

Jenö pa zdaj etak pravi: "Vejte doktor, tau je tak bilau, ka je mali Francek dojpöžro dva forinta. Gda smo ga pa spitavali, kak je bilau, gde je vzeo te pejnaz, te je pa pravo, ka je nej pejnaz požro, samo edno gumbo. Za gumbo je pa nej kvar."

PORABJE

**ČASOPIS ZVEZE
SLOVENCEV NA
MADŽARSKEM**

Izhaja vsak drugi četrtek

Glavna in odgovorna urednica
Marijana Sukič
Naslov uredništva: H-9970
Monošter, Deak Ferenc ut 17.,
p. p. 77, tel.: 94/380-767

Tisk:
SOLIDARNOST
Arhitekta Novaka 4,
69000 Murska Sobota
Slovenija